

λία σας τὸν εὐχαριστεῖ, διότι σὰς θαυμάζει καὶ διότι χθὲς ἀκόμη ἔλεγεν ὅτι θὰ ἦτον μακάριος ἂν σὰς εἶχε πάντοτε πλησίον του. Καὶ ἐπειδὴ ἂν μὲ ὑπανδρευθῆτε θὰ μείνετε πάντοτε πλησίον του, διὰ τὴν εὐχαριστήσασα κάμνω αὐτὴν τὴν πρότασιν.

— Φιλτάτη κόρη! ἀνεφώνησεν ὁ Γίββων ἀσπασθεὶς τὰς χεῖρας τῆς νέας Ἄννης· τόσῳ πολὺ ἀγαπᾶτε τὸν πατέρα σας;

— Τὸν ἀγαπῶ ὅσον δὲν εἶναι δυνατόν νὰ τὸ περιγράψω· περισσότερον καὶ ἀπ' αὐτὴν τὴν ζωὴν μου· Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ μὲ τὸ ἐρωτᾶτε;

— Εἴσθε ἄγγελος.

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ ὁ Κ. Νέκερ εἰσῆλθεν εἰς τὸν θάλαμον, ὁ δὲ Κ. Γίββων εἶπεν αὐτῷ·

— Σὰς ζηλεύω, διότι ἡ κόρη σας σὰς λατρεύει.

— Ἡξεύρετε, ὑπέλαβεν ἡ νέα, διὰ τί σας τὸ λέγει; διότι ἐζήτησα νὰ τὸν ὑπανδρευθῶ.

— Νὰ τὸν ὑπανδρευθῆς! . . . Τί λέγει, Γίββων; Ὁ δὲ γέρον ἱστορικὸς διηγήθη δακρύων τὰ διατρέξαντα.

— Φιλτάτη μου κόρη, ἀνέκραξεν ὁ Νέκερ, σὺ θὰ γείνης καύχημα τῆς πρεσβυτικῆς μου ἡλικίας· διὰ τί μ' ἐκρύψες τὸν σκοπὸν σου;

— Διότι δὲν θὰ ἐνέδιδες εἰς τὴν θυσίαν αὐτήν.

— Λοιπὸν θυσίαν ἔκαμνε ζητοῦσα νὰ μὲ ὑπανδρευθῇ! ἀνεφώνησεν ὁ Γίββων.

— Ἐννοεῖται, εἶπεν ἡ Ἄννα· ἤθελα νὰ σὰς ὑπανδρευθῶ μόνον καὶ μόνον διότι ἀγαπῶ τὸν πατέρα μου.

— Χωρὶς τὴν ἄδειαν τῶν γονέων σου; εἶπεν ὁ Νέκερ.

— Καὶ μύλις εἶναι δέκα ἐτῶν! προσέθετο ὁ ἱστορικὸς· ὅταν θὰ μεγαλώσετε δὲν θὰ θέλετε πλέον τὸν γέροντα Γίββωνα· λοιπὸν παραιτοῦμαι.

— Πῶς; ἀνέκραξεν ἡ νέα· οὕτω πῶς φυλάττετε τὰς ὑποσχέσεις; Δὲν μ' ἐδῶκατε τὸν λόγον σας νὰ μὲ ὑπανδρευθῆτε καὶ νὰ μείνετε πάντοτε πλησίον τοῦ πατρός μου;

— Ὑπόσχομαι νὰ μείνω πάντοτε πλησίον τοῦ πατρός σας, ἀπεκρίθη ὁ Γίββων, καὶ ἡμέραν καὶ νύκτα, καὶ νὰ γείνω, ἂν θέλῃ, σκιά τοῦ σώματός του. Ἐὰν λοιπὸν φυλάξω ταύτην μου τὴν ὑπόσχεσιν δὲν ἔχετε, νομίζω, πλέον ἀνάγκην νὰ μὲ ὑπανδρευθῆτε.

— Τότε ναί· ἀλλὰ πρέπει νὰ μὲ δώσετε τὸν λόγον τῆς τιμῆς σας. Τότε μένω ἐλευθέρω.

— Τὸν δίδω, ἐπανελάβεν ὁ γέρον σφίγγας τὴν χεῖρά της.

— Ἀγαπητή μου κόρη, ἤθελες λοιπὸν νὰ θυσιάσῃς τὴν ἐλευθερίαν σου χάριν ἐμοῦ; εἶπεν ὁ Νέκερ.

— Καὶ ἐλευθερία καὶ ζωὴ καὶ τὰ πάντα εἰν' ἐδικά σου, φίλτατέ μου πάτερ. Δὲν ἔχω λόγους νὰ παραστήσω τὴν ἀγάπην μου.

Ὁ Γίββων ἔμενεν ἔκτοτε παρὰ τῷ Κ. Νέκερ ὁ-

σον ἦτο δυνατόν ἐπὶ μακρότερον χρόνον· ἡ δὲ Ἄννα ἐνυμφεύθη ὡς γνωστὸν τὸ 1789 τὸν Σουηδὸν πρέσβυν Stael Holstein, καὶ ἐπεδόθη εἰς συγγραφὴν ποιημάτων, τῶν ὁποίων τὰ ἐξαιρετότερα ὑπῆρξαν, ὡς ἐμάθομεν παρὰ τῆς Κ. Μασσάλσκη, ἡ Κόρινθα καὶ ἡ Δελφίνα.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ ΕΝ ΕΥΒΟΙΑΙ.

Ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Μετοχίου τοῦ Παναγίου Τάφου σώζεται μεταξὺ πολλῶν καὶ διαφόρων χειρογράφων καὶ χειρόγραφον τοῦ ἀοιδίμου Πατριάρχου τῶν Ἱεροσολύμων Χρυσάνθου τοῦ Νοταρᾶ, περιέχον πολλὰς καὶ περιέργους ἐπιγραφὰς ἀναφερομένας εἰς μνημεῖα ἀρχαῖα τῆς Πελοποννήσου, τῆς Στεριᾶς Ἑλλάδος καὶ τῶν τήσων, ὡς κατὰ τὰς περιουσίας αὐτοῦ εὐρὺν ἀντέγραψεν· ἐν αὐτῷ δὲ ἀναγινώσκονται καὶ οὐκ ὀλίγαι σημειώσεις καὶ ἐπιγραφαί, πολλοῦ λόγου ἄξιαι, συλλεγεῖσθαι ὑπὸ τῶν προκατόχων αὐτοῦ πατριαρχῶν, τοῦ Νεκταρίου καὶ τοῦ Δοσιθέου, ὡς καὶ αὐτὰς ἀντέγραψε. Μία δὲ τῶν πολλῶν ἐστὶ καὶ ἡ κατωτέρω, ἣν παρέδωκεν εὐμενῶς ἡμῖν ὁ τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις Θεολογικῆς Σχολῆς ἐλλόγιμος διευθυντῆς Κ. Κύριλλος Ἀθανασιάδης, ὁ καὶ ἀρχιμανδρίτης τοῦ Ἁγίου Τάφου.

« Στήλη. Ταῦτα εὗρηται ἐν στήλαις κατὰ διαφόρους περιηγήσεις τοῦ Μακρ. Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κυρίου Νεκταρίου, ἡνίκα ἦν ἱερομόναχος καὶ Σιναΐτης. »

« Ἐν τῇ νήσῳ Εὐβοίᾳ τῆς νῦν Εὐρίππου, ἀπερχόμενος ἀπὸ Εὐρίππου τῆς πόλεως πρὸς τὴν λεγόμενὴν Λίανδον κατὰ τὴν παρὰ τὴν θάλασσαν ὁδόν, ἐνθα πολλαὶ πηγαὶ εἰσιν εἰς τὴν τοῦ ὄρους ὑπώρειαν, αἱ ἡμᾶς τὸ ἀναδιδόσθαι τῇ θαλάσῃ ἐμπίπτουσιν, ὥστε εὐθὺς τῷ θαλασσίῳ ἀναμίγνυσθαι κύματι, καὶ μηδαμῶς ἐκ τούτου πότιμον εἶναι τὸ τούτων ὕδωρ. Δοκεῖ δὲ πρότερον ἐκείσε ὁδὸν μὴ εἶναι, μήτε κατὰ τὸ ἔρος διὰ τὸ δύσβατον ἐκείνου καὶ τραχώδες, οὔτε μὴν κατὰ τὴν ὑπώρειαν διὰ τὴν ἀφθονίαν τῶν πηγῶν ὕδατων ἐκείνου, ὕστερον δὲ τις ὁδὸν ἐκείσε ἔργῳ τέχνης ἐποίησεν, ᾧ καὶ ἐπέγραψεν ἐν αὐτοφρεῖ λίθῳ τάδε·

« Κῦτος χαλινὸς τῆς θαλάσσης ἐνθάδε,
Καὶ τῷ βυθῷ δίδωσιν ἀσφαλὴ κρίβον,
Τὸ κύμα χερσὼν τὸ τὴν ἄστατον σάλον,
Χερσὼν τὸ βευστὸν καὶ βέον τέχνης βίη,
Ὁ πρωτοσπαθάριος Ἑλλαδοκλέους. » (Sic.)